

C50 – BRU3

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

6 november 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

INHOUD

Interpellatie van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het Brussels kerntakendebat en de verhouding tussen de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en de Vlaamse Gemeenschap	1
Met redenen omklede moties	6
Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het kwijtschelden van de schulden van rusthuis De Overbron in Neder-over-Hembeek	6
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het Taalrapport 2007 van de vicegouverneur van Brussel	8
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over betaalbare woningen voor knelpuntberoepen, in het bijzonder voor artsen	11
Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ondersteuning die het Huis van het Nederlands zou kunnen bieden ter bevordering van de tweetaligheid bij de Brusselse middenstand	13

Voorzitter: mevrouw Gerda Van Steenberge

Interpellatie van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het Brussels kerntakendebat en de verhouding tussen de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en de Vlaamse Gemeenschap

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, in het laatste regeerakkoord ‘Vertrouwen geven, verantwoordelijkheid nemen’ werd een apart hoofdstuk gewijd aan de hoofdstad van Vlaanderen, Brussel. Daarin wordt expliciet vermeld dat de Brusselse Vlamingen en alle Brusselaars die hiervoor kiezen – en dat is een belangrijk element dat gedragen wordt door deze commissie – integraal deel uitmaken van de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Regering verbindt er zich ook toe om haar bevoegdheden ten volle uit te oefenen in de hoofdstad, en om erop toe te zien dat het Vlaamse beleid onverkort wordt toegepast in Brussel.

In dit hoofdstuk van het regeerakkoord wordt natuurlijk ingegaan op de verhouding tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC). Daarin wordt de VGC als prioritaire partner in het beleid bevestigd. De Vlaamse Regering verbindt er zich toe om structureel en regelmatig overleg te plegen met het college van de VGC. Op die manier wordt een optimale beleidsafstemming gerealiseerd en wordt de impact van het Vlaamse beleid in Brussel versterkt.

In dat kader werd afgesproken dat er een kerntakendebat zou plaatsvinden dat de “respectieve inhoudelijke en financiële verantwoordelijkheden van de Vlaamse Gemeenschap en de VGC duidelijk afbakent”. In uw beleidsnota gaat u verder in op dit deel van het regeerakkoord. U bevestigt nogmaals dat: “... vanuit het subsidiariteitsprincipe en behoorlijk bestuur het aangewezen is om de respectieve rollen van beide overheden in onderling overleg uit te klaren. Hiervoor organiseren we rond relevante thema’s een kerntakendebat tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie”.

U herhaalt dat in uw beleidsbrief 2007-2008. U zegt daar dat bij het zogenaamde kerntakendebat een evenwicht gezocht moet worden tussen het leggen van de verantwoordelijkheid bij de meest geschikte overheid en het streven naar een maximale zichtbaarheid van de Vlaamse Gemeenschap binnen Brussel. U was volgens die beleidsbrief van plan om in 2008 “eerst en vooral” na te gaan welke overlappings er zijn tussen de subsidiëring vanuit uw bevoegdheid en de subsidiekanalen van de VGC.

Via mijn schriftelijke vraag in de lente van dit jaar vroeg ik naar een stand van zaken van het kerntakendebat. Ik kreeg het volgende duidelijke antwoord. Ondanks de vraag van de Vlaamse Parlementsleden naar een kerntakendebat, en ondanks het regeerakkoord, stelde u vast dat zowel het Vlaams Parlement als de raad van de VGC “kritisch tot weigerachtig” stonden tegenover uw aankondiging van een kerntakendebat. U stelde tevens dat u “uit verschillende contacten” moest afleiden dat er hieromtrent geen politiek draagvlak was op dat moment. U besloot daarom “dienaangaande voorlopig geen verder initiatief te nemen”. U legde daarmee het kerntakendebat stil.

Dat is een opmerkelijke evolutie sinds het laatste regeerakkoord en uw beleidsnota en -brieven. Bevestigt u dat u sinds dat antwoord op mijn schriftelijke vraag geen initiatief meer hebt genomen om het kerntakendebat opnieuw aan te zwengelen?

Ik ben vooral geïnteresseerd in uw uitspraak dat er geen politiek draagvlak bestaat voor het kerntakendebat. U hebt verschillende contacten gehad en u vond dat er geen politiek draagvlak bestond. Dat was de reden om het debat stil te leggen. Ik hoop dat het kerntakendebat opnieuw wordt opgestart. Dat zou dan gepaard moeten gaan met een wijziging van het politieke draagvlak. Ik hoop dat we zo ver zijn.

Hebt u de VGC-leden op de hoogte gebracht van het stilleggen – in strijd met het regeerakkoord – van het kerntakendebat? Hoe hebben zij gereageerd?

Als het kerntakendebat niet wordt heropgestart, hoe ziet u dan de relatie tussen Vlaanderen en de VGC evolueren?

Toen ik in april uw antwoord las, was ik geschrokken en teleurgesteld. Ik blijf geloven dat voor de middelen die Vlaanderen investeert in Brussel een optimale beleidsafstemming noodzakelijk is. Gaat u nog beleidsinitiatieven nemen om dat deel van het regeerakkoord, dat mij en veel Brusselaars na aan het hart ligt, alsnog uit te voeren?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, ik zou – ik herhaal: zou – me willen aansluiten bij de vragen van de heer Delva. Zoals gewoonlijk zijn ze uitgebreid en pertinent. Na vier jaar is er inderdaad niets gebeurd rond dat kerntakendebat, ondanks de aankondiging in de beleidsbrieven en –nota, en deze legislatuur loopt ten einde.

Maar, u weet ongetwijfeld dat mijn fractie – en ik weet dat u ons spoor tot op bepaalde hoogte volgt – hier een andere kijk op heeft. De VGC is een ondergeschikt bestuur van de Vlaamse overheid. De Vlaamse Regering heeft de voogdijoverheid. Het VGC moet het beleid van Vlaanderen volgen. Dat gebeurt dus duidelijk niet. U bent het daar meestal met ons over eens als wij u daarover ondervragen. De afgelopen jaren kregen we incident op incident. De VGC werkt absoluut niet mee, integendeel, ze werkt tegen. Ze heeft een Brusselse visie. De VGC denkt vanuit een gewestingesteldheid en niet meer vanuit een gemeenschapingesteldheid. Ze heeft absoluut geen Vlaamse visie. Het heeft voor mijn fractie dan ook weinig zin dat dat debat wordt gevoerd of dat de VGC in die vorm blijft bestaan, tenzij de Vlaamse overheid nu eindelijk eens duidelijk maakt dat de VGC een ondergeschikt bestuur is en blijft en het beleid van de Vlaamse voogdijoverheid moet volgen.

Mijn vragen zijn dan ook simpel. Hoe gaat u dat doen? Wat gaat u daarvoor doen?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: We mogen geen kerntakendebat voeren zonder inhoud. Het mag geen holle discussie worden. Ik vind de kritiek dan ook een beetje onterecht. Het is niet omdat er geen kerntakendebat wordt gevoerd, dat er geen debat is of afstemming op het Vlaamse beleid gebeurt.

Tijdens deze legislatuur is er een hele inhaaloperatie gebeurd op het vlak van welzijn. Dat is voor een deel de verdienste van het Brusselfonds, van het welzijnsbeleid en van de VGC. Dit is een voorbeeld waarbij de actoren samen een beleid voeren dat een vooruitgang betekent voor de Brusselaars. En dat is onze ultieme doelstelling.

Ook op het vlak van het onderwijs is er heel wat afstemming. Er zijn niet veel beslissingen waarin het collegelid en de Vlaamse minister bevoegd voor Onderwijs geen overleg plegen met elkaar. Misschien is het veeleer nodig om de praktijk op papier te zetten om te zien dat er afspraken zijn gemaakt, dan te blijven jagen op een kerntakendebat dat in de feiten al voorbijgestreefd is omdat de afspraken sowieso gebeuren. In plaats van onze tijd te investeren in een kerntakendebat zonder inhoud, zouden we die beter investeren in een goed beleid voor Brussel.

Ik denk niet dat de kritiek van mevrouw Van Linter op de andere visie van de VGC zo abnormaal is. Als een stad wordt bestuurd vanuit een stadsvisie en vanuit een gewestelijk instituut, dan is het normaal dat die visie anders is en meer gericht is op het stedelijke aspect. Vanuit de Vlaamse Gemeenschap hebben we daar een andere kijk op. Dat is inherent aan de instellingen. Dat is niet tegenstrijdig. Als men het provinciebestuur van Antwerpen zou ondervragen over bepaalde thema's, zou

het de provincie meer verdedigen en minder redeneren vanuit het gemeenschapsdenken, zelfs als het over gemeenschapsmateries gaat.

Ik wil dan ook wat relativëren. We moeten de grote trom niet bovenhalen om aan te kondigen dat het kerntakendebat begraven is. Er zijn tijdens deze legislatuur veel afspraken gemaakt. Ik hoop dat die afspraken enkel nog versterkt kunnen worden.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Ik vind dit een bijzonder theoretisch debat. Ik ben voortdurend op zoek naar de knelpunten of problemen.

Een kerntakendebat moet ervoor zorgen dat de verschillende overheden beter samenwerken ten voordele van de mensen die daarvan moeten genieten. Het kerntakendebat is tijdens de vorige legislatuur gevoerd. Dat lost niet noodzakelijk alle problemen op waarmee mensen worden geconfronteerd. Het is een theoretische taakverdeling. Binnen de VGC heb ik dit eveneens naar voren proberen te brengen.

Mijnheer Delva, ik heb daar in mijn beleidsbrief 2008 uitdrukkelijk voorstellen over gedaan. Toen gaf u heel wat kritiek op het feit dat ik een aantal straffe uitspraken wilde doen. Ik deed een aantal nogal fundamentele voorstellen tot herverdeling van de taken met gesloten enveloppe. Ik wil de VGC gerust meer middelen toekennen, en dat doe ik trouwens ook. De Brusselmiddelen nemen steeds toe. De VGC en het Vlaams Parlement wilden het echter houden bij de taakafspraken die er op dit ogenblik zijn. Dat is heel precies het huidige kerntakendebat.

Waar het echter in wezen over gaat – daar hebt u geen vragen over gesteld behalve dan uw laatste en meest essentiële vraag –, is hoe ik de verhoudingen tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap zie evolueren. Daar gaat het eigenlijk over.

Ik vind me niet meer op over de vraag of de Vlaamse Gemeenschap alleen of in samenspraak met de VGC het communicatiehuis organiseert. Als de VGC wil meedoen, is dat voor mij goed. Dan krijgen we een status-quo van de huidige toestand. Ik kan over een heel aantal concrete zaken vragen stellen. Als staatssecretaris Grouwels geld komt vragen voor projecten waarvoor zij iets wil doen, dan wil ik gerust investeren. Wij nemen onze verantwoordelijkheid ten aanzien van de huisartsen, en we leggen een pak middelen op tafel. Staatssecretaris Grouwels vraagt dan iets minder te investeren zodat zij voor 10 procent kan meedoen. Op die manier kunnen we als een ploeg naar buiten treden.

Dat is echter niet het kerntakendebat. Ik zou het veeleer een profileringsdebat willen noemen: wie mag er mee op

de foto staan? Wat mij betreft: hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Als dit echter het kerntakendebat is, dan is dat niet zo essentieel. Dan gaat het over de politique politique, en dat is niet ten voordele van de mensen.

Mijnheer Delva, een echt kerntakendebat is het debat dat ik nu ga voeren. Er is momenteel trouwens een gemeenschapsdialoog bezig. Ik neem daaraan deel namens de Vlaamse Regering. Die gemeenschapsdialoog is gericht op een betere samenleving in dit land en op meer autonomie voor de deelgebieden. Voor mij is de essentiële opdracht binnen de gemeenschapsdialoog de band tussen Vlaanderen en Brussel enerzijds en het versterken van het gemeenschapsdenken anderzijds.

Het gemeenschapsdenken is voor mij het uitgangspunt. Ik geloof niet in het territorium met grenzen, ik wil dat overstijgen en vertrekken vanuit het gemeenschapsdenken. Dat is de cruciale dialoog die gevoerd moet worden. Daarin is de verhouding tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap een belangrijk onderdeel. Mijn collega's weten dat ik een eenzijdige versterking van de gewesten slechts zal aanvaarden als tegelijkertijd een evenwicht wordt gezocht in het versterken van de band tussen Vlaanderen en Brussel en in de verhouding tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap.

Mijnheer Delva, ik hoef dat debat niet te voeren in de VGC, maar intern in de Vlaamse Regering.

We hebben het hier dus niet over het klassieke kerntakendebat waar u naar verwijst. Dat is al gevoerd. Er is trouwens een voortdurend intens overleg met de VGC. Als er al spanningen zijn, dan is het over de langetermijnvisie. Mijn standpunt is dat het gezond is dat de VGC veel sterker wordt gelinkt aan de Vlaamse Gemeenschap en veel minder aan het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Dat is een ander kerntakendebat dan het kerntakendebat waar u naar verwijst, dat is voor mij minder belangrijk. Het is trouwens de Vlaamse Gemeenschap die er steeds voor heeft gezorgd dat de VGC al haar wensen kan uitvoeren. Op dit ogenblik is er geen conflict. De Vlaamse Gemeenschap komt voortdurend tussen in de zaken waarvan de VGC oordeelt dat het noodzakelijk is.

Het echte kerntakendebat gaat over de verhouding tussen Vlaanderen en Brussel, en bijgevolg over de verhouding tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. De VGC is essentieel in het vervullen van de lokale taken voor de Vlaamse Gemeenschap. Daar zitten we op dezelfde ideologische golflengte. De VGC is het lokale bestuur. Dat kan en moet nog worden versterkt. Misschien kunnen sommige taken van de gemeenten naar daar overgaan.

Ik heb daar heel wat ideeën over. Het gaat niet over het kleine gesprek wie wat precies gaat doen. De VGC is

voor alles bevoegd inzake gemeenschapsbevoegdheden. Door de jaren heen is er nu eenmaal een beleid gevoerd. Het is niet slecht dat de Vlaamse Gemeenschap rechtstreeks en niet alleen onrechtstreeks verantwoordelijk is voor het beleid in Brussel. Als die band tussen Vlaanderen en de VGC nog wordt versterkt, en de band tussen de VGC en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest structureel wordt verminderd, dan is het niet noodzakelijk dat de Vlaamse Gemeenschap rechtstreeks veel zaken op zich neemt, buiten de zaken die het lokale overstijgen. Daar zijn we het over eens, neem ik aan.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, ik kom terug tot mijn initiële vraag over het klassieke kerntakendebat, dat u een klein gesprek noemt tussen Vlaanderen en de VGC. U zei dat het niet essentieel is, voor mij is het dat absoluut wel. U verwijst naar de gemeenschapsdialoog. Natuurlijk is het cruciaal wat daar zal gebeuren. Ik heb er het volste vertrouwen in dat onze Vlaamse ministers uit Brussel daarin hun rol zullen spelen, zoals het betaamt.

Mijnheer de minister, waarover gaat het kerntakendebat, dat u een klein gesprek noemt? Het gaat onder andere over de optimale aanwending van beschikbare middelen. Ik wil dat even benadrukken om het debat te stofferen. Momenteel komt Vlaanderen in Brussel tussen via vier beleidskanalen, waaraan financiële middelen zijn verbonden. Enerzijds is er het reguliere beleid van de Vlaamse ministers in Brussel, bijvoorbeeld de Vlaamse minister van Welzijn die een bepaalde politiek wil voeren in Brussel en daarvoor geld vrijmaakt. We hebben ook de budgetten van de Vlaamse minister voor Brussel, uw budget dus. Naast uw normale beleidskredieten hebben we het Brusselfonds, wat een grote pot geld is, die dient om projecten op te starten en impulsen te geven. Dan is er ook het VGC.

Dat zijn vier elementen die kunnen worden aangewend om een beleid in Brussel te voeren. Dat er vandaag vier zijn, is een recente evolutie. Wat u het kleine gesprekje noemt...

Minister Bert Anciaux: Het is een voortdurend gesprek. U maakt er een karikatuur van.

De heer Paul Delva: Uiteraard is het een voortdurend gesprek. Ik probeer constructief en positief te blijven, zoals ik altijd doe.

Die vier beleidskanalen waren er vroeger twee: de VGC en het regulier beleid van Vlaanderen in Brussel. Mijnheer de minister, het is onder andere uw verdienste dat er belangrijke budgetten werden vrijgemaakt voor de Vlaamse minister voor Brussel, en daarbovenop komt

het Brusselfonds. Het klassieke kerntakendebat is nu veel complexer dan tien jaar geleden. Toen had de Vlaamse minister voor Brussel geen eigen budgetten. Hij of zij was de olie in de machine tussen het reguliere beleid van Vlaanderen en de VGC.

Het klassieke kerntakendebat verdient meer dan ooit aandacht. De discussie, zoals gespecificeerd in het regeerakkoord, kan opnieuw worden aangezwengeld. Dat is nog iets anders dan de gemeenschapsdialoog. Natuurlijk is de relatie tussen Vlaanderen en de VGC veel omvattender dan enkel het kerntakendebat, dat weet ik wel. Er is het probleem dat Vlaanderen heeft met zijn hoofdstad, het slechte imago van Brussel dat te maken heeft met de moedige keuze van Vlaanderen om van Brussel zijn hoofdstad te maken. Het is de hoofdstad van Vlaanderen, maar het bestuur ervan ontsnapt Vlaanderen gedeeltelijk.

Voor het deel van Brussel dat Vlaanderen wel kan besturen via de vier beleidskanalen moet het kerntakendebat eindelijk eens structureel worden aangepakt. U antwoordt dan dat we goed samenwerken in ad-hocwerkgroepen enzovoort. Dat is juist. Initiatieven op het vlak van gezondheid, zorgzoeker en zorgnet zijn goede voorbeelden van samenwerking die lukken. Dat verheugt me. Die samenwerking is er niet altijd. Natuurlijk zijn er niet altijd spanningen tussen de VGC en Vlaanderen, maar regelmatig gebeurt dat wel en komen er jammerlijke zaken naar buiten, die de convergentie van het Vlaams beleid niet stimuleren.

Minister Bert Anciaux: Zoals?

De heer Paul Delva: Ik wil positief blijven, mijnheer de minister, ik zal een voorbeeld geven. De promotiecampagne in uw beleidsbrief over het onderwijs in Brussel, en de ontevreden reactie daarop van het VGC.

Minister Bert Anciaux: Wat hebben we gedaan? U geeft een illuster voorbeeld van het feit dat ik het Nederlandstalig onderwijs in Brussel een duw in de rug geef via een campagne. De VGC zegt dat er altijd campagnes zijn geweest van de VGC. Dat is waar. Dit zijn voortdurende kerntakendebatjes die heel snel worden opgelost.

Mijnheer Delva, ik weet nog altijd niet wat u wilt. Welk kerntakendebat wilt u? Hoe zou je de taken verdelen als ze vandaag niet goed verdeeld zijn? Wat is er slecht? U zit mee in de meerderheid in de VGC, in het college en hier. Misschien kunt u de brug maken.

De heer Paul Delva: Dat probeer ik absoluut te doen, onder andere door deze interpellatie. De taakverdeling is de kern van het kerntakendebat. Daarom moeten we dat voeren.

Minister Bert Anciaux: In welke richting? Moet het anders, of moet het zoals het nu is?

De heer Paul Delva: Nu is er geen richting, het gaat alle kanten uit. Er zijn ad-hocverdelingen, maar op lange termijn moeten er absoluut andere afspraken worden gemaakt. Ik geef een voorbeeld. Het Brusselfonds geeft heel wat impulsen. De meeste zaken zijn de moeite waard. Vroeg of laat zal dat moeten worden ingebed in het reguliere beleid. Dat zal op lange termijn heel wat investeringen vragen van de Vlaamse Gemeenschap. Is dat vandaag allemaal berekend, is dat overlegd?

Het gaat over twee van de vier kanalen, het reguliere Vlaamse beleid in Brussel en het Brusselfonds. Er moeten afspraken worden gemaakt tussen die vier beleidskanalen onderling, ook binnen Vlaanderen. De kern is dat het debat moet worden gevoerd. Zo stond het in de beleidsnota en het regeerakkoord.

Er is veel geld voor Brussel. Het is fantastisch dat Vlaanderen in zijn hoofdstad blijft investeren. Een optimale aanwending van die middelen zal gebeuren via dat debat.

Minister Bert Anciaux: Het tweede voorbeeld dat u aanhaalt, is fundamenteeler dan het eerste, daar zijn we het over eens. Wij investeren bijvoorbeeld – spijtig genoeg alleen vanuit mijn departement – massaal in zorg.

De heer Paul Delva: We kunnen toch wel zeggen dat de bevoegde minister ook regelmatig investeert in zorg in Brussel.

Minister Bert Anciaux: Wacht even. We investeren massaal in nieuwe zorgvoorzieningen. Het geld voor de oprichting van die voorzieningen komt van mijn departement. Ik geef de impuls. Als dat deel van het dossier is afgerond, volgt de reguliere ondersteuning vanuit het Vlaams Investeringsfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) voor de werking. Dat is allemaal uitgetekend.

Geloof me, we begeven ons niet op weg zonder gedetailleerde planning. Dat is tot in de puntjes vastgelegd. Er is een dik dossier – u hebt dat gekregen – op de ministerraad besproken over het plan van de woonzorgzones. Daarin wordt dossier per dossier elke stap uitgetekend. Er is onder meer een convenant afgesloten met de minister van Welzijn. Zo sluit ik – een beetje absurd – als minister van Brussel convenants af met de minister van Cultuur, de minister van Jeugd of die van Sport. Dat zijn de gemakkelijkste convenants.

Serieuze, ik sluit een convenant af met minister Vanackere over de investeringen van VIPA. Ik lever een heel dossier af bij het VIPA en daarin staat alles tot in detail ingeschreven. Alle afspraken staan daar in, van bij de eerste stap tot aan de overname van de reguliere werking. De taakafspraken vormen geen probleem, de verantwoordelijkheid is het probleem. Als

we vandaag afspreken dat de VGC, als de zaak op poten staat, de instelling structureel overneemt, dan gaat de VGC akkoord, maar wil ze eerst extra middelen. Daar zorgen we dan voor.

Uw tweede voorbeeld is fundamenteel, en het vormt bijna het bewijs dat er een zeer goede taakafsprake bestaat op dit moment, behalve wat betreft de toekomst, behalve wat betreft de verhouding tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. En dat is iets, dat zegt u zelf ook, dat het kerntakendebat fors overstijgt.

De heer Paul Delva: Ik ben het niet met u eens. Er is een probleem tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC. Dat zegt u zelf.

Minister Bert Anciaux: Een uitdaging zou ik het noemen.

De heer Paul Delva: Goed, een uitdaging. Dat is een van de elementen van het kerntakendebat dat men had moeten voeren en dat nog altijd moet worden gevoerd. Ik blijf er dan ook van overtuigd dat er veel beter cruciale en meer structurele afspraken moeten worden gemaakt over al die kanalen, waarlangs Vlaanderen veel geld investeert in Brussel.

U zegt dat u dat misschien wel wilt doen, maar dat er geen draagvlak voor bestaat.

Minister Bert Anciaux: Dat was in april het geval, toen u die schriftelijke vraag stelde.

De heer Paul Delva: Ik vind dat een cruciaal punt van ons Brusselbeleid. Ik vond het jammer toen ik dat las. In uw laatste beleidsbrief las ik dat u toch nog een poging zou wagen. Dat is toch het beste bewijs dat het klassieke kerntakendebat nog altijd een cruciaal voorwerp heeft. U hebt het zelf aangehaald: de relatie met de VGC zou op een structurele manier kunnen worden ingebed.

Ik verwijs naar de Gemengde Ambtelijke Commissie Brussel. Eerst liep die goed, maar nu functioneert ze niet meer. In die commissie zetelen ambtenaren van de VGC en van de Vlaamse Gemeenschap en enkele politieke vertegenwoordigers. De commissie maakte één keer per jaar een globaal opvolgingsrapport over de inspanningen van Vlaanderen – rechtstreeks of via de VGC – voor Brussel. Dat was zeer interessante lectuur. De commissie was een bindmiddel tussen Vlaanderen en de VGC. Ik doe een warme oproep om de commissie nieuw leven in te blazen. Het zou een element kunnen zijn om het kerntakendebat op een andere manier te benaderen. Zulke concrete instrumenten vind ik belangrijk.

Het kerntakendebat behoort niet tot de verleden tijd. Er is nog veel werk aan de winkel.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Ik ben tevreden met het antwoord van de minister. We zitten op dit vlak op dezelfde lijn. In essentie draait het debat rond de verhouding tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. Dat debat moet bij de institutionele besprekingen worden gevoerd. Het moet zuiver gaan over de plaats van de VGC en over het gemeenschapsdenken in plaats van het gewestdenken. Ik denk dat we het daar eens over kunnen zijn.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik vind dit nog altijd een holle vraag. Het gaat alleen maar over het kerntakendebat op zich. Ik ben nog nooit iemand tegengekomen die daar wakker van ligt. Waar mensen wel bezorgd om zijn, is dat Brussel goed wordt bestuurd en dat we vooruitgang boeken in het welzijns-, het onderwijs- en het cultuurbeleid. Het kerntakendebat zal onze politieke visie op Brussel niet veranderen. De voorbeelden die u aanhaalt om te motiveren dat we het kerntakendebat moeten heropenen, gaan vaak over het verschil in politieke visie. Er zijn verschillende visies, tussen uw partij en de mijne en ook tussen uw partij en andere partijen. Een kerntakendebat zal dat nooit oplossen.

Ik vind het jammer dat we de discussie hier nu op die manier moeten voeren. U geeft geen enkele hint waar u met dat kerntakendebat naartoe wilt. Wat moet de uitkomst zijn? Als u zo'n debat wilt, moet u toch uw betrachte resultaat kunnen weergeven? Ik heb daar vandaag niets over gehoord.

Minister Bert Anciaux: De heer Delva zegt dat er tien jaar geleden niets bestond. De VGC had relatief weinig middelen. Ze was op sterven na dood. In 1999 – ik was hier enkele maanden minister – kwam mevrouw Neyts naar mij toe met de smeekbede voor een forse herfinanciering van de VGC.

Intussen zijn de middelen voor Brussel fel toegenomen. Het is waar dat de Vlaamse Regering, buiten de functioneel bevoegde ministers, een minister heeft ontwikkeld die ook rechtstreeks investeert in Brussel vanuit een hoofdstedelijke visie die het lokale overstijgt. Maar ik denk dat als de politieke band tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap sterker wordt aangehaald, het debat vrij eenvoudig wordt. Alles wat van lokaal belang is, hoort bij de VGC, alles wat het lokale overstijgt, is voor de Vlaamse Gemeenschap. Maar dan moet de Vlaamse Gemeenschap er 100 procent zeker van zijn dat de VGC niet beschaamd is om een onderdeel te zijn van die Vlaamse Gemeenschap.

De heer Paul Delva: Ik ben het ermee eens dat er heel veel geld gaat naar Brussel, veel meer dan vroeger. Dat is onder andere uw verdienste. Ik vind dat heel goed.

Natuurlijk, mevrouw Roex, heb ik een visie over wat Vlaanderen moet doen en wat de VGC moet doen. De

uitkomst zal besproken worden in een fundamenteel debat tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC, en niet in deze commissiezaal. U bent al tevreden als Brussel maar goed bestuurd wordt; als de Vlamingen en de Nederlandstaligen aan hun trekken komen is het in orde. Natuurlijk gebeurt er veel.

Het zou er nog aan mankeren, er gaat ook veel geld naartoe. Ik blijf erbij dat we op langere termijn tot veel concretere afspraken kunnen komen tussen die twee beleidsniveaus.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door mevrouw Van Linter en door de heer Demesmaeker werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het kwijtschelden van de schulden van rusthuis De Overbron in Nederover-Hembeek

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, de tekst van mijn interpellatie is gebaseerd op een artikel in De Standaard van 30 oktober. Het ging over een terugvorderbare investeringssubsidie van 6 miljoen frank aan de vzw De Overbron in 1999. Het ging over de beslissing van de VGC – zoals in de krant stond “na overleg op het kabinet-Anciaux” – dat een deel van het geleende bedrag niet zou worden teruggevorderd.

Ik heb daar een algemene bedenking over. Een krantenartikel doet alles. De titel luidt: ‘Anciaux subsidieert rusthuis van broer’. Misschien voelde u zich op 30 oktober een beetje zoals mijn fractie zich vaker voelt wanneer men ons doelgericht beklad. Dat lukt best met zulke ronkende titels. Met een enkele nuance kan men een hetze creëren.

Het is niet mijn bedoeling om elk initiatief van u betreffende Vlaamse rusthuizen of welzijnsinstellingen in Brussel af te breken, wel integendeel, u weet dat wij u daarin steunen.

We kennen de geschiedenis. De zaak dateert van de tijd dat de heer Chabert minister van Welzijn was in de

VGC. U hebt daar inderdaad voor geknokt. Velen zijn u daar dankbaar voor. Het gaat wel degelijk om een vzw en om een proefproject van de woonzorgzones van de Vlaamse Gemeenschap.

Dat artikel brengt het nieuws simplistisch en beschuldigend tegelijk. Er is sprake van “een lening kwijtschelden”. Bovendien vindt de krant het niet kies dat “een minister die een lening kwijtscheldt aan een rusthuis dat uitgebaat wordt door zijn broer en waarvan hijzelf, volgens Het Staatsblad, ook nog beheerder zou zijn”. Dat is scherp.

Ik heb enkele vragen om verduidelijking. Ik heb hier een uittreksel uit het Staatsblad waarin staat dat u op de algemene vergadering op 9 februari 2005 herbenoemd werd als lid van de raad van bestuur. Verder lees ik dat u op 1 februari 2007 ontslag nam, zoals u in de media de volgende dag verklaarde.

Mijnheer de minister, waarom liet u zich herbenoemen in 2005? U was toen al lid van de Vlaamse Regering, weliswaar niet van de VGC.

Wat was de reden van de kwijtschelding? Ik denk dat ik het antwoord ken, maar ik wil het u toch vragen. Werd de vzw op voorhand doorgelicht? Zijn er betalingsproblemen? Is de lening daarom kwijtgescholden? In dat geval zou ik het niet opportuun vinden dat het rusthuis spreekt van enige uitbreiding.

Waarom is het bedrag dat werd kwijtgescholden zoveel hoger dan de oorspronkelijk toegekende subsidie? U hebt daarover in de pers al voldoende uitleg gegeven. Maar waarom zijn die kosten opgelopen? Zijn het onvoorziene kosten? Zijn het kosten in het kader van de uitbreiding?

Bent u nu ja of neen nog beheerder van het rusthuis De Overbron? Volgens het Staatsblad bent u dat niet. Bevindt u zich nog in een periode van onverenigbaarheid? Of moet ik het belangenvermenging noemen? Is dat onkies of niet? Het wettelijke en morele aspect, de onverenigbaarheid en het belangenconflict, dat leunt hier allemaal dicht bij elkaar aan.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Ik betreur de teneur van dit krantenartikel. Ik heb het verslag van de VGC-zitting van 30 juni 2008 gelezen. Dat is openbaar. In antwoord op een vraag over de vzw De Overbron gaf collegelid Grouwels een stand van zaken.

Ik citeer daaruit: “De vzw Overbron realiseerde in 1999-2000 het eerste Nederlandstalige rusthuis in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, met een capaciteit van 44 plaatsen. Inmiddels is er nog een tweede Nederlandstalig rusthuis operationeel. De VGC verstrekke bij de opstart

twee hypothecaire leningen aan de vzw Overbron. Door de geringe capaciteit kwam rusthuis Overbron in financiële moeilijkheden en werd het quasi onmogelijk om de hypothecaire leningen nog terug te betalen. De VGC stond voor de keuze: opteren voor de sluiting van het rusthuis of een alternatieve oplossing zoeken in samenspraak met de Vlaamse overheid. Er werd gekozen voor de alternatieve oplossing: uitbreiden naar een levensvatbare capaciteit van 59 plaatsen. In ruil daarvoor moet de Overbron de twee hypothecaire leningen, daterend uit de startperiode, niet meer terugbetalen aan de VGC.”

Dat is in de krant dus helemaal anders weergegeven. Dat is heel jammer. Ik zal met aandacht naar uw antwoord luisteren.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Ik ben blij dat ik hier nog een en ander kan verduidelijken.

Het verhaal begint eind jaren tachtig. Ik was gemeenteraadslid en werd jarenlang geconfronteerd met talloze klachten over het gebrek aan een Nederlandstalig rusthuis in Brussel. Ik was toen bezig met een masterplan voor één rusthuis, en heb een studie gemaakt van die situatie. Ik noteerde enkele honderden rusthuizen in Brussel. 60 percent daarvan was officieel bicommunautair, en werd gesubsidieerd vanuit de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. 40 percent was eentalig, unicommutair Franstalig, en werd gesubsidieerd door de Cocov. Van die 60 percent bicommutaire voorzieningen was in de praktijk meer dan 90 percent volledig francofoon. Daar werd geen woord Nederlands gesproken. Er was dus een zeer beperkt aantal officiële rusthuizen – en dat waren vooral OCMW-instellingen – die wel enige vorm van tweetaligheid hadden.

Heel veel mensen voelden zich daar ongelukkig over. Ze konden niet in Brussel blijven. Als mandataris werd ik geconfronteerd met het feit dat er ook in Neder-over-Heembeek een heel grote groep van oudere Vlamingen leefde, die dreigde Brussel te moeten verlaten. Dat betekende zelfs vertrekken uit het eigen dorp, want in Brussel zijn er nog altijd enkele dorpen. Neder-over-Heembeek was er zo één.

Daar is heel hard voor gevochten. We hebben toen een aantal vrijwilligers bij elkaar gekregen om een vzw op te richten. Die mensen hebben zelf een grond gekocht. De realisatie heeft tien jaar geduurd. In 2002 is het rusthuis open gegaan. Dat is onder meer gebeurd met de steun van toenmalig collegelid, Jos Chabert, ondanks de sterke tegenkanting van de stad Brussel en de Franstalige partijen. Zij spraken schande over wat ze een apartheidsinstelling noemden.

Toen het rusthuis open ging, waren er 44 woongelegenheden. Er waren op dat moment niet meer mogelijkheden.

We hadden drie stukken grond naast elkaar kunnen kopen, en daarvoor hadden we een subsidie gekregen. Verder zijn we een lening aangegaan en kregen we een renteloze lening van de VGC. Het ging toen over 2,4 miljoen euro investeringen. We hebben daarvoor een renteloze lening van 400.000 euro gekregen. Dat bedrag komt precies overeen met de leningen van 6 miljoen en 10 miljoen Belgische frank waarvan sprake. Samen is dat 16 miljoen Belgische frank of 400.000 euro.

Er is een doorlichting geweest van de financiële situatie en er is een financieel plan opgemaakt. Daaruit bleek dat het rusthuis voortdurend in een moeilijke financiële situatie zou verkeren indien er geen uitbreiding zou plaatsvinden. Een uitbreiding met 15 eenheden naar 59 eenheden zou een structureel gezonde situatie kunnen opleveren. Daardoor zou het rusthuis normaal kunnen functioneren en zelfs extra investeringen kunnen doen.

Voor die uitbreiding waren twee zaken nodig: grondverwerving en renovatie of nieuwbouw. De twee gronden en panden langs de linkerzijde van het rusthuis konden verworven worden. De notaris heeft die kunnen kopen voor de Vlaamse Gemeenschap. De noodzakelijke nieuwbouw vereist echter 500.000 à 550.000 euro aan investeringen. Volgens de laatste schattingen is dat 600.000 euro. De vzw neemt die investering volledig op zich. Daarvoor gaat zij een lening aan van 600.000 euro. Daarnaast moest ze de bestaande lening en de VGC-lening verder afbetalen. Dat was echter te zwaar. De VGC heeft de lening dan ook kwijtgescholden. Zij dacht eraan een investeringssubsidie toe te kennen voor de uitbreiding. Ze meende echter dat een kwijtschelding van de lopende lening interessanter was. Op die manier kon de vzw zelf een bijkomende lening aangaan.

De vzw werkt volledig zoals een overheidsinstelling. Dat betekent dat alles gebeurt met aanbestedingen. De aankopen gebeuren op basis van de schattingen van het Comité van Aankoop. Er worden ook geen vergoedingen toegekend aan de beheerders.

Ik wil het ook even over mijn eigen situatie hebben. Ik ben de stichter van het rusthuis. Ik heb zelf vrijwilligers gezocht. Ik heb ook aan mijn broer gevraagd om voorzitter te zijn omdat hij de enige was die ervaring had in de bejaardensector. Hij wordt daarvoor niet vergoed, en dat geldt voor alle beheerders. Ik ben zelf beheerder geweest tot 2007. Op dat moment wilden we instappen in het plan van de woonzorgzones en overwogen we een uitbreiding. Op het moment dat een uitbreiding werd overwogen en het financieel plan werd opgesteld voor het structureel gezond maken van de vzw, meende ik dat het niet kies was om zelf beheerder te blijven, ook al was er in de eerste fase geen sprake van om een subsidie te vragen aan de Vlaamse Gemeenschap.

Je kunt beheerder blijven tot op het moment dat je zelf oordeelt dat je rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken wordt. Ik heb dan ook ontslag genomen voor er een dossier naar de VGC ging. Dat was meer dan een jaar voor de VGC een beslissing had genomen en meer dan twee jaar voor de Vlaamse Gemeenschap een beslissing had genomen.

Ik was eigenlijk bijzonder teleurgesteld dat men de indruk gaf dat er aan vriendjespolitiek en corruptie zou worden gedaan. Dat zijn zware beschuldigingen. Indien mijn broer Jan Peeters of Jan Janssens had geheten, dan zou hij in aanmerking komen voor de prijs voor vrijwilliger. Nu is hij omwille van zijn achternaam een verdacht figuur.

Ik heb geen enkel probleem met kritische vragen over dit onderwerp. Ik meen echter dat ik me niet hoeft te schamen in dit dossier, integendeel. We hebben daar veel tijd, geld en energie in gestopt.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Ik heb nog een vraagje over de uitbreiding. U zei dat het op financieel vlak een oplossing was. Gaat het dan over RVT-bedden?

Minister Bert Anciaux: Niet noodzakelijk. Bij een uitbreiding van 15 naar 59 rusthuisbedden zou er financieel een positief saldo ontstaan van 50.000 euro. Die 50.000 euro zou net voldoende zijn om onze investeringen via langlopende leningen te doen. Er kunnen dan ook afschrijvingen gebeuren als het gebouw verouderd geraakt. Nu valt dat nog mee, maar over tien jaar zal er wellicht geïnvesteerd moeten worden. Vanzelfsprekend is er ook bijkomend personeel nodig, maar in verhouding is dat net iets minder dan als het om 60 rusthuisbedden zou gaan.

Mevrouw Greet Van Linter: RVT-bedden zijn ook financieel interessanter voor de instelling.

Minister Bert Anciaux: De uitbreiding was nodig om rendabel te blijven en om de noodzakelijke omschakeling naar 25 RVT-bedden te kunnen uitvoeren. Zo moest een antwoord worden geboden op de groeiende vraag naar RVT-bedden van meer zorgbehoevende ouderen.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, ik begrijp uw argumentatie in verband met uw ontslag in 2007. In het kader van de plannen van de woonzorgzones en de uitbreiding en het financieel plan vond u het niet langer kies om beheerder te blijven. Toch blijf ik het ethisch en moreel een vergissing vinden. Het is misschien een vergissing of vergetelheid, maar ik blijf het toch spijtig vinden dat u in 2005 herbenoemd werd en dat u pas in 2007 ontslag hebt genomen.

Ik wil u niet aanvallen, maar ik zou wel graag een citaat voorlezen van Guy Tegenbos. Het gaat eigenlijk over minister De Gucht en de verkoop van aandelen op een dubieus moment. Hij schrijft in een passage: "Macht en niet ethiek werd het criterium en de burger ziet dat met lede ogen. Er zijn stuntelige staatssecretarissen geweest die moesten aftreden voor een leugentje over een diploma of over hun bureau. En er zijn vroegere en huidige ministers die konden aanblijven, ook al verweet iedereen buiten hun eigen partij hen flagrant mismanagement van hun departement. Omdat de macht en niet de ethiek regeert, wordt onder politici ook niet gepraat over deontologische regels. Zij zwijgen daarover zodat sommigen pas na jaren ontdekken dat ze ontslag hadden moeten nemen uit vzw's die ze zelf subsidiëren."

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, ik ben blij dat u dit verhaal hebt kunnen plaatsen. Velen kennen te weinig de geschiedenis achter dit soort dossiers en weten te weinig welke strijd de Vlamingen hebben moeten voeren en nog voeren om in een minimum aan dienstverlening voor Nederlandstaligen in hun eigen hoofdstad te kunnen voorzien. Je zou denken dat het voor een kwaliteitskrant een unieke gelegenheid is om daar eens iets over te publiceren. Maar dat gebeurt niet, men doet liever aan een soort dubieuze verdachtmaking. Als gewezen journalist stuit dat me tegen de borst.

Wat ik niet lees in De Standaard, is dat er vorig jaar vanuit het Brusselfonds een subsidiëring was van ongeveer 140.000 euro. Wat houdt dat precies in?

Minister Bert Anciaux: De Vlaamse Gemeenschap heeft de aankoop van de twee panden op zich genomen. Daarover ging het dus.

Tot slot, mevrouw Van Linter, moet een politicus elk jaar al zijn mandaten aangeven. Sinds ik geen lid meer ben van vzw De Overbron, ben ik ook geen lid meer van enige andere vzw of orgaan zoals een nv.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het Taalrapport 2007 van de vicegouverneur van Brussel

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, het is nog steeds slecht gesteld met de tweetaligheid van het Brusselse gemeente- en OCMW-personeel. Dat

wisten we al, maar het blijkt ook nu weer uit het Taalrapport Brussel 2007 van de vicegouverneur van Brussel, of althans toch uit de krantenberichten naar aanleiding van dit rapport.

Ik citeer uit een Belga-bericht van 16 oktober 2008: “Van vooruitgang is geen sprake. De tweetaligheid van het contractueel gemeente- en OCMW-personeel bleef in 2007 op hetzelfde niveau als in 2006 of 2005, zo blijkt uit het taalrapport 2007. Bij de OCMW’s blijkt bijna 96 procent van de contractuelen geen taalbrevet te hebben. Bij de gemeenten is dat ruim 87 procent. ‘In beide gevallen zijn vooral de Franstaligen niet tweetalig’, aldus TV Brussel.”

In het verleden hebben we al meermaals van gedachten gewisseld over de taalrapporten van de vicegouverneur. Ik herinner me nog uw grote ergernis over het feit dat u het vorige taalrapport niet officieel te pakken kreeg. Op mijn vraag om uitleg van 16 februari 2006 antwoordde u: “Het is een schande dat ik als lid van het Verenigd College informatie waar ik recht op heb, niet krijg.”

U meldde toen ook dat minister-president Picqué verboden had om het rapport aan u over te maken. U zei: “We moeten elkaar niets wijsmaken. Op dit ogenblik beschik ik over een beperkt aantal middelen om de taalwetgeving in de praktijk te verbeteren. Ik denk dan aan het Huis van het Nederlands en een aantal dienstverleningen aan de bevolking. Daarnaast wil ik elk instrument dat ik ter beschikking heb, aanwenden om druk uit te oefenen. Zo zullen we bij het politieke overleg tussen de Vlaamse en Brusselse Hoofdstedelijke Regering dit punt uitdrukkelijk aankaarten. Voor mij is de taalwetgeving in Brussel een van de hoekstenen van het institutionele evenwicht in het land. De naleving en de versterking ervan is essentieel om te kunnen spreken van dat evenwicht.”

U vervolgde: “Op het Verenigd College komen heel punctuele onderwerpen aan bod. Tot nu toe was mijn aanwezigheid daar niet nodig. Ik wil er wel een actieve rol spelen als het om de rapporten en de naleving van de taalwetten gaat.”

Mijnheer de minister, inmiddels staat het taalrapport ook op de webstek van Brussels parlementslid Vandenbossche. Voor de volledigheid bezorg ik u de link. Daarin kunnen we zijn commentaar lezen. Aanvullend staan er nog een aantal cijfers in.

Mijnheer de minister, wat is uw mening over de inhoud van het Taalrapport 2007 van de vicegouverneur van Brussel? Bent u het ermee eens dat er allerm minst sprake is van een verbetering van de tweetaligheid van het Brusselse gemeente- en OCMW-personeel? Beschikt u officieel over het rapport? Hebt u, zoals aangekondigd in 2006, de toepassing van de taalwetgeving in Brussel aangekaart op een of ander overlegniveau? Welke

stappen overweegt u verder om de toepassing van de taalwetgeving te garanderen?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, ik dacht dat de zaken van het Overlegcomité waren overgegaan naar een werkgroep over de eerste fase van de staatshervorming en allerhande mogelijke ‘frigo’s, costa’s en fora’, zoals ik een aantal jaren geleden reeds aankondigde.

In welke fase of werkgroep zit het plan? Zit het in de tweede fase van de staatshervorming of in de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap? Kunt u niet overwegen om in het kader van de institutionele dialoog de voorgedijbevoegdheid over de Brusselse plaatselijke besturen te ontnemen aan de Brusselse instanties en eventueel een regeling uit te werken waarin er efficiënter en sanctionerend kan worden opgetreden? Ik kreeg gisteren per vergissing op mijn fax een voorschrift voor een kankerpatiënt van het Sint-Pietersziekenhuis. Die persoon woont in Landen. Het voorschrift is een-talig Frans. De taal waarin die persoon behandeld wordt, laat zich raden.

Ondanks alle rapporten is er op dat vlak geen verbetering. Er moet dan ook serieus worden ingegrepen.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Ik sluit me aan bij de vragen die zijn gesteld. Ik wil nog een opmerking maken over het feit dat de situatie eigenlijk niet verbeterd. De toeloop van Franstaligen naar het Nederlandstalig onderwijs is nu zeker al een generatie bezig. Sinds begin de jaren negentig is de doorstroming naar het Nederlandstalig onderwijs steeds groter geworden. Het verbaast me dat dit zich niet vertaalt in de openbare diensten in het Brusselse. Is het doelbewust dat mensen met die kennis worden geweerd? Of vinden ze elders interessanter werk?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw de voorzitter, collega’s, zoals de heer Demesmaeker aanhaalt, is het niet de eerste keer dat over dit thema in deze commissie wordt gediscussieerd. Ik wil echter opnieuw verwijzen naar het Vlaams regeerakkoord en blijf formeel bij mijn eerdere uitspraken: ik hou vast aan de toepassing van de taalwetgeving, met de tweetaligheid van ambtenaren en niet de tweetaligheid van de dienst. Het afdwingen van de tweetaligheid van de ambtenaren is momenteel ondermaats en blijft een prioriteit. Dit werd zowel bevestigd in het regeerakkoord als in de beleidsnota en de beleidsbrieven over Brussel.

Het antwoord op de eerste vraag is dan ook kort en bondig: ik moet met u vaststellen dat er geen verbetering is in verband met de tweetaligheid van het personeel van de Brusselse gemeentes en OCMW's. Bij het contractueel gemeentepersoneel blijkt dat er op een totaal van 1048 werknemers slechts 133 beschikken over een taalbrevet. Dat is 13 procent. Bij de OCMW's is dit slechts 4 procent. In 2004 was dat respectievelijk 12 en 5 procent. Kijken we naar het totale gemeentelijke personeel, dan zijn 930 van de 1.457 personeelsleden, ofwel 64 procent, niet in het bezit van een taalbrevet. In 2004 was dit 60 procent. Bij de OCMW's is dit 87 procent. Zo kan ik blijven doorgaan.

Mijn conclusie uit 2006 is nog steeds actueel: "Op enkele uitzonderingen na, kan de toestand bij het statutair personeel als regelmatig worden beschouwd. Het probleem rijst vooral bij de contractuelen, waar slechts een kleine minderheid over een tweetaligheidsbrevet beschikt. De toestand in de OCMW's is zelfs nog schrijnender dan in de gemeentebesturen."

In antwoord op de tweede vraag kan ik meedelen dat ik niet officieel beschik over het rapport van de vicegouverneur. Zoals ieder jaar heb ik hieromtrent een brief gericht aan de heer Picqué in zijn hoedanigheid van voorzitter van het Verenigd College, om mij als raadgevend lid van dit Verenigd College het taalrapport te bezorgen. Het zal niet verbazen dat de heer Picqué, zoals elk jaar, nalaat tegemoet te komen aan deze legitieme vraag.

Ik heb destijds ook verschillende keren gevraagd om de bespreking van het taalrapport te agenderen op het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

Omdat men daar weigert om het even welk agendapunt van mij te agenderen, ga ik er ook niet naartoe. Het is een lege doos als een raadgevend lid zelfs geen agendapunten mag agenderen.

Op de twee laatste vragen kan ik antwoorden dat ik binnen mijn bevoegdheden de inspanningen voortzet om tot een tweetalige hoofdstad te komen. Ik denk hierbij in de eerste plaats aan de verschillende projecten die binnen het Huis van het Nederlands Brussel lopen en waarover we het straks zullen hebben. Ook het Steunpunt Taalwetwijzer is één van die middelen.

Daarnaast heb ik ook steeds de weg van het Overlegcomité bewandeld. Het is dus meer dan alleen maar aankarten in deze commissie. We hebben dat tot drie keer toe op het Overlegcomité behandeld. De laatste keer heeft het Overlegcomité, zonder mijn goedkeuring, geconcludeerd dat het een punt was om te bespreken op de communautaire dialoog die zou worden opgestart. De communautaire dialoog waar men toen naar verwees, is niet opgestart. Ondertussen is er wel een gemeen-

schapsdialoog opgestart. Ik mag niet uit de biecht klappen, maar ik heb dit vanzelfsprekend al ter sprake gebracht. Ik ben van plan om dit te laten behandelen. Alleen is het daar niet altijd een kwestie van Vlamingen tegen Franstaligen.

Daarnaast heb ik steeds de weg van het Overlegcomité bewandeld. Dat wil ik nu in de gemeenschapsdialoog behandelen. De resultaten daarvan zijn bekend: eerst werd gewacht op de synthesesnota van de ministers van institutionele hervormingen, na de vorming van een nieuwe federale regering werd deze problematiek verschoven naar de bespreking van het tweede pakket in de staatshervorming. Als lid van de Vlaamse delegatie van de gemeenschapsdialoog zal ik het punt zeker op de agenda blijven plaatsen, volledig in lijn met het Vlaams regeerakkoord.

U vraagt me naar de remedies. Die zijn er wel degelijk. Het enige, echte middel is een deel van die materies rechtstreeks onder de voogdij van de respectieve gemeenschappen plaatsen, in de mate dat het kan, als het gaat over gemeentelijke materies die eigenlijk gemeenschapsmateries zijn. Ofwel moet het orgaan dat de voogdij moet uitoefenen veranderen. We zouden daar een confederale bevoegdheid van kunnen maken. Of we zouden van de afkeuringsvoogdij een goedkeuringsvoogdij kunnen maken. Dan zou het ook voor de Vlamingen in de Brusselse regering eenvoudiger zijn om dit te kunnen afdwingen.

Ik wil daar geen spel van maken. Ik heb het al jaren bekeken. Met de huidige instrumenten is het voor de Vlamingen in Brussel niet eenvoudig om dit af te dwingen. Daarom moeten we de instrumenten wijzigen of de voogdij-instantie. Ze kunnen het wel eens zijn over de middelen of de remedie, maar dat ook afdwingen is nog een andere zaak.

Er komen heel veel punten ter sprake in de gemeenschapsdialoog, waar het altijd gaat over wijziging van regels. Ik heb een punt op de agenda gezet over de uitvoering van regels. Dat is van een ander kaliber. Eigenlijk zou dat iets vlotter moeten kunnen verlopen dan het wijzigen van wetten.

Met het Nederlandstalig onderwijs kunnen we in die situatie terecht komen. Maar er zijn nog geen hele jaargangen afgestudeerd. Ik heb het dan over degenen die een traject hebben gevolgd van de lagere school tot het einde van de humaniora. In de jaren 90 shopten vooral Franstaligen in het Nederlandstalig onderwijs, niet om tweetalig te worden, maar om in blanke scholen te zitten. Dat is een negatieve argumentatie. Vaak is het uit elitaire overwegingen. Vandaag zijn er veel allochtone kinderen die Nederlandstalig onderwijs hebben gevolgd. Die komen binnenkort op de markt. Die boom is nog geen twaalf jaar bezig, die is begonnen in 2000.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, u zegt dat er veel minder problemen zijn bij de statutaire personeelsleden. Waar er echte hefbomen zijn om de wet te doen naleven, dan kan dat ook. Bij het statutair personeel is er kans op vernietiging door de Raad van State. Dan zien we dat de taalwetgeving plots wel tot in de puntjes kan worden nageleefd. Dat leert ons één zaak: we moeten dat op de een of andere manier afdwingbaar maken.

Het is godgeklaagd dat u niet officieel in het bezit wordt gesteld van dit taalrapport. Dat zegt heel veel over de manier waarop we worden beschouwd en behandeld. Als u niet eens een antwoord krijgt op een brief aan de Brusselse minister-president, dan bent u quantité négligeable. Dit is ongezien. We kunnen alleen aan de klaagmuur gaan staan en onze ogen ten hemel richten en rekenen op een hogere macht. Zo beschouwt men de Vlamingen dus in Brussel.

U zegt dat het niet alleen een zaak is van Franstaligen tegenover Vlamingen. Dat is een quote die heel veel zegt. Ik kan alleen maar hopen en oproepen dat alle Vlaamse partijen hun verantwoordelijkheid nemen.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Ook ik ben verbijsterd dat het taalrapport niet ter beschikking wordt gesteld van de Vlaamse minister voor Brusselse Aangelegenheden. Dat is hemeltergend.

Ik hou mijn hart vast voor de gemeenschapsonderhandelingen. Blijkbaar is het niet altijd een bespreking van Franstaligen tegen Nederlandstaligen. Degenen die de handhaving en versterking van de taalwetgeving nastreven, hebben te maken met tegenkating. Ik kan me dat indenken in onze eigen delegatie. Minister Vanhengel heeft in het verleden herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat ze daar veeleer gewonnen zijn voor een versoepeling dan voor de handhaving van de taalwetgeving. Het enige dat aan die taalwetgeving moet veranderen – het is een wet van openbare orde – is de afdwingbaarheid. Daar mangelt het nu al tientallen jaren aan. Dat moet de eerste bekommernis zijn van de Vlaamse onderhandelaars.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over betaalbare woningen voor knelpuntberoepen, in het bijzonder voor artsen

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Enkele maanden geleden werd, onder andere door Brussels staatssecretaris Grouwels, voorgesteld om meer Vlaamse huisartsen naar Brussel aan te trekken door ze goedkope of goedkopere woningen aan te bieden. Het aantal Nederlandstalige artsen in de hoofdstad is laag. Dat is een blijvende zorg voor ons allemaal.

Er worden interessante initiatieven genomen, onder andere de rijdende huisartsenwachtdienst. Onlangs maakte de minister bekend dat daarvoor middelen zouden worden vrijgemaakt. Via dat kanaal zouden dokters in het weekend worden bijgestaan door een chauffeur.

Voor het huisvestingsprobleem zouden de zogenaamde incubatie-huizen een oplossing kunnen zijn. Daarin kunnen huisartsen een paar jaar hun praktijk organiseren en er tegelijk goedkoop wonen. Voor de uitvoering van dit plan zou worden samengewerkt met de vzw Quartier Latin.

Mijnheer de minister, u voorzag tevens dat het project 'Flats voor pas afgestudeerden' zou worden uitgebreid naar knelpuntberoepen, waaronder verzorgend en onderwijzend personeel. In een eerdere vraag om uitleg had u hierover gezegd dat u in de loop van het voorjaar 2008 had afgesproken met Quartier Latin om het project op hetzelfde peil van 2006 te houden en dat de uitbreiding naar knelpuntberoepen in de loop van het najaar van 2008 verder zou worden voorbereid. U voegde hieraan toe dat dit in het nieuwe beleidsplan voor de periode 2009-2013 moet worden gekaderd. U had daarbij ook vermeld dat het aantal flats zou worden uitgebreid indien er bijkomende middelen zouden komen. De uitbreiding en de prioritaire toekenning aan mensen in de welzijns-, gezondheids- en onderwijssector, vormden het onderwerp van een gesprek dat op dat ogenblik werd gevoerd. Dat is een belangwekkend thema.

Mijnheer de minister, is er al vooruitgang geboekt in het project om goedkope woningen aan te bieden aan huisartsen in Brussel? Hoe staat u daar tegenover? Is er hierover momenteel overleg met de VGC? Zijn er al resultaten in het project 'Flats voor pas afgestudeerden' over de gesprekken rond de uitbreiding van flats en de prioritaire toekenning voor knelpuntberoepen? Hoe staat het met dat dossier? Hoe zal dit uitgebreide project passen in het nieuwe beleidsplan van Quartier Latin 2009-2013? Wordt hierover overleg gepleegd met de bevoegde ministers, meer bepaald van Onderwijs en Welzijn?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: De heer Delva heeft enkele vragen geschraapt, met name over de taakverdeling. Ik veronderstel dat het geen afspraak was dat in de

taakverdeling tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap, de Brusselse minister aankondigt en de Vlaamse minister betaalt – doch dit terzijde.

Het is belangrijk na te gaan hoe knelpuntberoepen in Brussel kunnen worden gedefinieerd. Er moeten initiatieven worden genomen om personeel aan te trekken in de verzorgende beroepen. We moeten duidelijk definiëren voor welke beroepen we mensen zoeken. De VDAB heeft daar ervaring in. Ik weet niet of huisartsen vandaag op die lijst terechtkomen. Als we dat niet juist kunnen definiëren, is het bijzonder moeilijk om de juiste acties te ondernemen. We komen dan in een situatie terecht dat we niet kunnen verantwoorden voor welke beroepen we wel goedkope woningen plannen, en voor welke niet.

Mijnheer de minister, weet u hoe dit zal evolueren? Kunnen we verantwoorden welke beroepen, waarvoor het noodzakelijk is om Nederlandstaligen aan te trekken, daarbij horen en welke niet? Hebt u daarover overleg gepleegd met de minister voor Tewerkstelling en Onderwijs?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: De problematiek van betaalbare huisvesting voor knelpuntberoepen verdient zeker onze aandacht. Mijnheer Delva, ik verwijs naar mijn uitvoerige antwoorden op de vraag om uitleg 1271 die op 12 juni laatstleden in deze commissie werd gesteld, alsook naar de schriftelijke vraag 142. Dan zal ik nu de vragen van de heer Delva apart beantwoorden.

Voor wat de eerste vraag betreft, kan ik u bevestigen dat ik de aankondiging van collegelid Grouwels naar aanleiding van een debatavond die zij organiseerde enkel via de pers heb vernomen. Navraag bij de organisatie in kwestie, Quartier Latin, leert mij dat deze organisatie geen enkele vraag of voorstel mocht ontvangen. Meer zelfs, toen de directie van Quartier Latin dit voorstel had vernomen in de pers en hier zelf naar informeerde bij de diensten van mevrouw Grouwels, kreeg zij geen enkel antwoord. Ook ikzelf werd hierover niet gecontacteerd.

De aankondiging van VGC-collegelid Grouwels om via Quartier Latin goedkope woningen ter beschikking te stellen van beginnende huisartsen heeft tot op heden dus tot niets concreets geleid. Ik betreur deze manier van werken omdat we via de stuurgroep en het project 'coördinatie gezondheidszorg Brussel' net proberen op een consequente en doorgedreven manier werk te maken van een gecoördineerd gezondheidszorgbeleid voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Zoals u weet, maakt ook een vertegenwoordiger van het kabinet-Grouwels en van de VGC-administratie Welzijn deel uit van deze stuurgroep. Ook op de laatste stuurgroepvergadering werd hierover met geen woord gerept.

Ik vind dit jammer omdat het op zich een interessante piste is. Ik ben dan ook bereid om het verder te bekijken, in samenspraak met Quartier Latin of in samenhang met projecten als Woonzorgzones. Maar zoals gezegd, kan ik u, tot mijn spijt, verder geen informatie verstrekken over eventuele taakverdeling, kerntaakdebat of cofinanciering, want ik weet niet hoe concreet het project nu is.

In antwoord op uw tweede en derde vraag kan ik u niets meer zeggen dan op 12 juli. De gesprekken met Quartier Latin zijn nog aan de gang, mijn antwoord is nog steeds actueel. Het project 'flats voor pas afgestudeerden' richt zich op dit ogenblik al prioritair op afgestudeerden in knelpuntberoepen zoals leerkrachten en verplegers. De evaluatie van dit project, de prijszetting, de eventuele uitbreiding, de verdere financiering, enzovoort worden verder opgevolgd in het kader van het beleidsplan 2009-2013. Een goede opvolging hiervan is belangrijk aangezien zij de contouren schetst voor de convenantsonderhandelingen met Quartier Latin. Het huidige convenant loopt nog tot 31 december 2009. Met Quartier Latin werd afgesproken dat zij het project niet afbouwen en de inspanningen voortzetten, ondanks de stijgende huurprijzen waarmee Quartier Latin zich geconfronteerd ziet.

Ik merk nog op dat Quartier Latin statutair slechts afgestudeerden van de Vlaams-Brusselse hogescholen en universiteiten goedkope flats kan aanbieden. Daardoor vallen afgestudeerden van andere Vlaamse universiteiten op dit ogenblik uit de boot, wat natuurlijk jammer is. In hoeverre dit project kan worden uitgebreid tot die interessante doelgroep, is een vraag die het voorwerp kan uitmaken van de onderhandelingen bij het opstellen van het nieuwe convenant.

Ik wil zeker denken aan een uitbreiding binnen dat nieuwe convenant, waarnaar u trouwens zelf hebt verwezen. Dat is absoluut zinvol. Op dit ogenblik is er daarover geen overleg met Onderwijs en Welzijn omdat die hier geen bevoegdheid hebben. Het heeft op zich niets met Welzijn en ook niets met Onderwijs te maken. Maar ik ben natuurlijk bereid om, als er ook een inbreng is vanuit Onderwijs of Welzijn, na te gaan of we daar gemeenschappelijk een dynamiek aan kunnen geven. Ik ben bereid om daarover samen overleg te plegen.

Mevrouw Roex, ik denk dat de problematiek inzake werk alleen maar groter zal worden. Dat is het grote verschil met juni, mijnheer Delva: er valt tussen juni en november met betrekking tot tewerkstelling niet echt een hoopgevende evolutie waar te nemen, en dus ook niet voor de invulling van die knelpuntberoepen, toch zeker voor de Vlamingen in Brussel. Dit probleem dreigt er alleen maar groter op te worden. Het enige antwoord dat wij daarop kunnen bieden is het vrijmaken van nog meer mogelijkheden en middelen. Dit wordt zeker en vast nog vervolgd.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, ik ben blij met uw antwoord. Ik hoop dat we echt werk kunnen maken van de uitbreiding van het project ‘flats voor pas afgestudeerden’, dat zich richt op die knelpuntberoepen. Ik hoop dat we daar spoedig tot een resultaat kunnen komen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ondersteuning die het Huis van het Nederlands zou kunnen bieden ter bevordering van de tweetaligheid bij de Brusselse middenstand

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de minister, we kennen allemaal het Huis van het Nederlands, opgericht in 2003. Dat is een zeer goede zaak geweest, niet alleen voor Brussel, maar voor het Nederlands in het algemeen. De eerste doelstelling was het stroomlijnen van het hele aanbod aan lessen Nederlands in Brussel. Dat is goed gelukt, zeer goed zelfs.

De tweede doelstelling was om via taallessen, taalondersteuning en taalstimulering het Nederlands in Brussel verder te positioneren en daarin creatief te werk te gaan. Men heeft dat gedaan. Men heeft met succes taalmodules en -lessen uitgevonden voor handelaars, winkeliers en andere beroepsgroepen, bijvoorbeeld in de medische sector. Men zit daar zeker niet stil en bereikt op die manier nieuwe doelgroepen. Ik denk dat we kunnen overwegen om nog een stap verder te gaan, juist onder dat motto van creatief en alert te blijven.

Ik weet niet wie oorspronkelijk op het idee kwam, ik heb vroeger in de VGC nog gepleit voor een actieve ondersteuning van de Brusselse middenstand. Ik geloof dat mevrouw Grouwels dat ook aankaartte. Zo zou men alle schriftelijke communicatie – zoals menukaarten – kunnen vertalen in degelijk Nederlands. Dit is maar één idee, misschien zijn er nog andere. Het Huis van het Nederlands is op kruissnelheid gekomen. Kunnen we nu geen stapje vooruit zetten?

Ik ontmoette onlangs toevallig de voorzitter van Horeca Brussel, dat is de overkoepelende organisatie voor horecazaken. Hij is een Franstalige Brusselaar maar Horeca Brussel vertegenwoordigt de hele sector. Hij zei dat dit nog altijd vrij sterk leeft bij de Brusselse middenstand, en vroeg of de Vlaamse Regering niets kan doen. De

modaliteiten en dergelijke moeten natuurlijk worden bekeken. Misschien is het te eenvoudig om zonder meer financiële ondersteuning te geven.

Bent u het met me eens dat het tijd wordt om nieuwe initiatieven te onderzoeken en te nemen? Bent u bereid middelen uit te trekken voor die vertaalservice ten aanzien van de Brusselse middenstand? Hebt u reeds contact gehad met Horeca Brussel? Zo neen, bent u bereid een gesprek met hen aan te gaan om te bekijken welke samenwerkingsverbanden mogelijk zijn?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Ik sluit me aan bij de vragen van de heer Gatz, al sla ik een andere richting in. Dat weet u waarschijnlijk al. Er is toch een project – ik heb er nog een persbericht over gevonden – van de VGC daaromtrent? Minister Vanhengel is er trouwens zeer tevreden over, hij denkt aan uitbreiding. Het gaat over de sleutelzinnen die per sms worden aangeleerd, over de menukaarten enzovoort. De VGC stopt heel wat geld in het project.

Vindt u dat echt nodig om daar blijvend geld in te stoppen? De primaire doelstellingen zijn bereikt, het is tijd om andere initiatieven te nemen, volgens de heer Gatz. Moeten wij echt verder gaan zoeken en tijd en energie blijven stoppen in het falen van de Franse Gemeenschap? Het gaat hier om een minimum aan respect en interesse voor een andere taal en het falen van het Franstalig onderwijs. Indien er goede wil is, zal de tweede taal wel gekend zijn. Zolang die goede wil ontbreekt, kan de Vlaamse Gemeenschap daar zoveel geld in stoppen als ze wil, dan nog zal ze haar doel niet bereiken. Mijn fractie is van mening dat we daar niet verder in moeten gaan. Wat is uw mening daarover?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik keek gisteren toevallig op de website van het Huis van het Nederlands. Het viel me op dat er een blokje op staat waarbij de optie wordt geboden om de menukaart te laten vertalen. Volgens mij bestaat het dus al.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Het Vlaamse decreet over de Huizen van het Nederlands legt het algemene regelgevend kader vast. Naast de decretale opdrachten die het Huis van het Nederlands in Brussel deelt met de zeven Huizen in Vlaanderen, met name het stroomlijnen van het aanbod Nederlandse tweede taal, heeft het Huis in Brussel ook nog twee bijkomende opdrachten, enerzijds de kwaliteit van de taalverwervingsprocessen verbeteren en anderzijds de positie en uitstraling van de Nederlandse taal in Brussel versterken. Deze twee

bijkomende opdrachten zorgen voor het unieke karakter van het Brusselse Huis.

De primaire doelstellingen van het Huis van het Nederlands zijn grotendeels bereikt, maar blijven natuurlijk bestaan. Er komen altijd nieuwe uitdagingen bij. Zo is het stroomlijnen van het aanbod Nederlands in Brussel een constant gegeven gezien de voortdurende toename van het aantal cursisten.

Via de middelen van de Vlaamse Gemeenschap, alsook van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, worden steeds nieuwe initiatieven geïnitieerd. Ook dit is een constante en positieve evolutie.

Wat de taalpromotionele opdracht betreft, werden in 2008 verschillende initiatieven en sensibiliseringsacties opgestart, verder uitgebouwd of opgevolgd. Die hebben tot doel te werken aan een positief klimaat met betrekking tot de twee- en meertaligheid van Brussel, dat zoveel mogelijk Brusselaars en Brusselse instellingen stimuleert om Nederlands te leren en te gebruiken.

Mijnheer Gatz, het voorstel dat u hier lanceert, speelt rechtstreeks in op de noden van de Brusselse horeca. Het Huis van het Nederlands organiseerde vorig jaar het project 'Un zeste de néerlandais' met middelen van de VGC. Het doel was de tweetaligheid in de Brusselse horeca zichtbaarder en hoorbaarder te maken. Het Huis van het Nederlands Brussel ontwikkelde daarvoor een zakwoordenboekje Horeca-Nederlands voor zaalpersoneel en voorziet via Syntra in training voor horecapersoneel. Daarnaast kunnen horeca-uitbaters op de website van het Huis van het Nederlands terecht om zelf hun menukaart correct te vertalen. De vertaalservice waaraan u refereert, bestaat dus al grotendeels.

Het Huis van het Nederlands evalueerde dit aanbod samen met Horeca Brussel positief en meent op deze manier tegemoet te komen aan de vraag. Er wordt echter wel benadrukt dat de vertaalservice nog verder op punt zal worden gesteld en dat hierover, nog meer dan nu het geval is, gecommuniceerd moet worden naar de betrokken doelgroep. Dat zal nodig zijn als zelfs de voorzitter niet echt op de hoogte is.

In tegenstelling tot sommigen onder u ben ik er wel van overtuigd dat de Vlaamse Gemeenschap de positie van het Nederlands moet blijven ondersteunen. Ik ben het ermee eens dat het ook te maken heeft met falen van de Franse Gemeenschap.

We slagen er zelfs in om eentalige Franstalige instellingen soms te laten betalen voor cursussen Nederlands. Er is dus een evolutie, maar er is nog veel werk aan de winkel. Behalve het afdwingen van de taalwetgeving moeten we alle instrumenten aanwenden die we zelf in handen hebben. De situatie zal pas echt veranderen als al het onderwijs dat in Brussel wordt aangeboden, voldoende aandacht heeft voor de andere taal of talen. Het kan echter geen kwaad dat daar ook vanuit Vlaanderen overheidsmiddelen in worden gestopt. Dat moet dan wel gepaard gaan met de inspanningen vanuit die sector of vanuit die organisaties die daarvan genieten.

Ik ken Horeca-Brussel. Het is een organisatie met een heel duidelijke doelstelling. Een deel van die kosten mag dan ook verhaald worden.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. Als de Franstaligen inderdaad falen in het onderwijssysteem en op andere vlakken om het Nederlands voldoende aan te leren, dan is het toch nuttig dat wij mee die leemte opvullen. Als dat geld kost, dan ben ik net als u bereid om dat binnen bepaalde voorwaarden te betalen.

In sommige gevallen is er misschien sprake van slechte wil. Er is echter ook voldoende goede wil om een goede sfeer en een betere wil te ontwikkelen met interessante beleidsinstrumenten. Als we daar niet meer in geloven, dan weet ik het ook niet meer.

Wat het concrete initiatief betreft, is het nuttig dat er op korte termijn via het Huis van het Nederlands met de federatie Horeca-Brussel contact wordt opgenomen. Als de huidige service niet voldoet, dan is de vraag wat er nog moet gebeuren en wie wat betaalt. Ik heb ook niet gezegd dat alles met overheidsmiddelen moet worden betaald.

Uit mijn vraag blijkt in elk geval dat er ergens een communicatie is geweest en dat het verder gaat dan mogelijks een voorzitter die niet wist dat het op die website beschikbaar was. Ik denk dat er nog een gebrek is aan informatiedoorstroming. Dat is geen kritiek ten aanzien van het Huis van het Nederlands: het is een gewoon argument voor hen om het nog beter te doen dan ze nu al doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.